

El nostre deure amb amor

Però no ens enganyem: les maquinàries grans estan fetes de peces petites

cache/pdf/tmp/1558473052_1382704

Foto: Pablo Ricco

Sec a la tercera taula. Sí sí, com sempre, un cafè amb llet. Rere el taulell: Qui s'ha deixat la tapa oberta dels canelons? La noia rossa: Jo no, eh? Que me'n recordo que a les vuit del matí l'he tapat i hi havia una mica de celo en un cantó i se m'ha quedat enganxat en aquest dit (vet aquí el poder de la concreció). Ei, jo tampoc. I fa una passa enrere. L'altra, atenent la gent, entre barres de pa, pastissos i croissants: Pot venir algú i després ja ho discutirem? L'encarregada: Quan pleguem fem una reunió.

Des de fora, podríem dir que gairebé sembla absurd desgastar-se per això. Au va, només són quatre canelons. Us els repartiu i us els mengeu i bon diumenge. Si no fos que fer-los requereix temps i esforç. Que hi ha persones i rellotges al darrere. Que el menjar (que algú l'ha dut al mercat, algú l'ha venut i algú l'ha cuinat) es pot fer malbé.

Treballar també és una forma de respectar. En les feines en què tot passa per diverses mans no es tracta de fer per fer, de pressa i corrent i ja t'ho trobaràs, sinó de cuidar. De responsabilitzar-te. I si t'equivoques, perquè és tan humana com necessari per aprendre, de demanar perdó.

Joan Maragall, en un poema preciós (<http://www.catorze.cat/noticia/4523/elogi/viure>), assegura que "el món s'adobaria bé tot sol,/ només que cadascú /fes el seu deure amb amor". I des de la taula de l'esquerra li dono la raó. A vegades, en un detall minúscul sembla que t'hi vagi la vida i tot l'aire que respires. Però no ens enganyem: les maquinàries grans estan fetes de peces petites.

I en el fons potser no es tracta tant de prendre distància, sinó de ser conscient de la mesura amb què t'hi impliqués. Qui sap si així el plat estaria més ben repartit i ho podríem pair tot millor.